

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/102/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6220010121
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mikluš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6220010121.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mikluš a sudcov JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., v trestnej veci obžalovaného Y. Y., stíhaného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr.zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. 01. 2021, konajúc o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/47/2020 zo dňa 21.09.2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr.por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš, sp.zn. 3T/47/2020 zo dňa 21.09.2020 vo výroku o treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr.por.

o d s u d z u j e

obžalovaného Y. Y., nar. X.X.XXXX vo U. V., trvale bytom U. V., U. XX,

podľa § 289 ods. 2 Tr.zák., s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, 3 a § 56 ods. 2 Tr.zák. na peňažný trest vo výmere 2 000 ,- € (dvetisíc eur).

Podľa § 57 ods. 2 Tr.zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, u s t a n o v u j e mu náhradný trest odňatia slobody na 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. , § 39 ods. 3 písm. f/ Tr.zák. m u u k l a d á trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 3 (tri) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/47/2020, zo dňa 21.09.2020 bol obž. Y. Y. uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr.zák. a to za skutok, ktorého sa dopustil tak, že

dňa 23. 09. 2019 v čase o 18.10 h viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Rapid, EČV: VK XXXBR červenej metalízy po ceste II/527 vo Veľkom Krtíši, pričom bol pri ČS Slovnaft zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Veľký Krtíš, kde sa v čase o 18.16 h dobrovoľne podrobil dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu s negatívnym výsledkom, avšak nakoľko javil známky požitia návykových látok, bol hliadkou vyzvaný k odberu biologického materiálu, čo však bezdôvodne odmietol aj po opakovaných výzvach a poučení odmietol.

Za toto konanie ho okresný súd odsúdil podľa § 289 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok a podľa § 61 ods. 1, 2, 3 Tr. zák. mu uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 5 (päť) rokov a 7 (sedem) mesiacov.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho svojím odvolaním podaným cestou svojej obhajkyne napadol obž. Y. Y.. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný uviedol, že s napadnutým výrokom rozsudku nesúhlasí.

Podľa tohto odvolania obžalovaný uvádza, že súd pri uznaní viny vychádzal v prvom rade z výpovedí príslušníkov PZ a to svedkov Y. U. a E. E., ktorí ako službukonajúci príslušníci hliadky zastavili jeho motorové vozidlo. Súd považoval z týchto výpovedí za preukázané, že sa obžalovaný odmietol podrobiť odberu biologického materiálu. Podľa obžalovaného však predmetné svedecké výpovede nie sú zákonným dôkazom a sú procesne nepoužiteľné, vzhľadom k tomu, že príslušníci PZ neboli zbavení mlčanlivosti v zmysle § 80 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore.

Obhajca spolu s obžalovaným nenamieta absenciu povinnosti zbavenia mlčanlivosti pri oznámení kriminality, resp. inej protispoločenskej činnosti, kedy sa takéto oslobodenie nevyžaduje, ale namietajú to, že absentuje pri vykonávaní výsluchov týchto osôb, kde sa už oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti vyžaduje, podľa neho práve ide o takýto prípad.

Naviac policajti sa sami nevedeli jednoznačne vyjadriť, kde bol spísaný záznam o skutku, ktorý mali spísať na mieste samom, v žiadnom zázname nie je uvedené, že mal byť obžalovaný zastavený pre nesplnenie povinnosti byť pripútaný bezpečnostným pásom, pričom súd sa uspokojil len s prečítaním písomných dôkazov.

Zo záznamu skutku na úseku cestnej dopravy vyplýva, že vodič bol podrobený vyšetrením na zistenie alkoholu, kde mu bola nameraná hodnota 0,00mg/l a ďalej je zrejmé, že vodič po odmietnutí vyšetrenia prístrojom nežiadal lekárske vyšetrenie. Preto bolo nelogické, aby žiadal akékoľvek ďalšie následne vyšetrenie. Dôkazy vykonané čítaním na hlavnom pojednávaní si potom podľa obhajoby navzájom odporujú. V tomto smere obhajoba poukázala aj na to, že po zadržaní vodičského preukazu v dôsledku tohto konania a v dôsledku jeho odvolania voči tomuto rozhodnutiu Krajský dopravný inšpektorát v Banskej Bystrici zrušil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Veľký Krtíš o zadržaní vodičského preukazu, pretože bolo vydané v rozpore so zákonom. Z uvedeného potom vyplýva, že policajný orgán pochybil pri zadržaní vodičského preukazu a potom takéto potvrdenie nie je nosným dôkazom, ktorý by ho z trestnej činnosti usvedčoval.

Pokiaľ teda podľa obžalovaného v prípade odmietnutia podrobiť sa zisteniu alkoholu v dychu, je možné obvineného za použitia primeraného donútenia primäť k tomu, aby strel odobratie krvi, odmietnutie sa podrobiť dychovej skúške sa javí byť ako doplňujúce, že neumožňuje reálne zistiť, či naozaj viedol motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktoré si privodil vplyvom návykovej látky, čo je účelom § 289 Tr.zák., prichádza do úvahy najmä za situácie, že by v tom prípade použitie donútenia nebolo primerané.

V konečnom dôsledku obžalovaný cestou obhajkyne uvádzal, že vina obžalovaného musí byť preukázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Tr. poriadkom, v opačnom prípade je namieste použitie zásady in dubio pro reo, čo je práve daný konkrétny príklad.

Z tohto dôvodu preto obhajoba navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš zrušil a oslobodil obžalovaného spod obžaloby, alternatívne aby danú vec postúpil na priestupkové konanie.

Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 5 rokov a 7 mesiacov, tento trest nezodpovedá zásadám individuálnej a generálnej prevencie. Je síce pravdou, že obžalovaný bol ešte v r. 2010 odsúdený pre ust. § 289 Tr.zák., kde v tomto konaní bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 1 rok a 6 mesiacov, kde súd podmienene upustil od výkonu zvyšku tohto trestu zákazu činnosti a obžalovaný sa dokonca ku dňu 1.10.2012 v tomto trestnom

konaní osvedčil a odsúdenie mu bolo zahladené. Vzhľadom na vyššie uvedené potom prichádzala do úvahy aj aplikácia § 438 písm. d/ Tr.zák., ktorý predstavuje výnimku z § 61 ods. 7 Tr. zák., kedy súd nemusí vziať do úvahy odsúdenie uložené pred 1.novembrom 2011, ak by vzhľadom na mimoriadne okolnosti predchádzajúcich prípadov bolo pre páchatel'a použitie trestnej sadzby trestu zákazu činnosti ustanovenej v § 61 ods. 3 alebo ods. 5 Tr.zák. neprimerane prísne.

V tomto prípade sa preto jedná o mimoriadne okolnosti prípadu, obžalovaný žije riadnym spôsobom života, nikdy nebol súdne trestaný za iné delikty a trest zákazu činnosti v takej výške, ako mu uložil okresný súd, je trestom likvidačným, v súvislosti aj s jeho pracovnou činnosťou a preto aj takýto trest považuje obžalovaný za neprimerane prísny.

Z týchto dôvodov preto navrhol, aby jeho odvolaniu bolo v celom rozsahu vyhovené.

Na podklade podaného odvolania potom Krajský súd v Banskej Bystrici určil termín verejného zasadnutia, na ktoré sa obžalovaný nedostavil, jeho obhajkyňa len predložila prehlásenie obžalovaného o tom, že obžalovaný súhlasí s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti a to aj z dôvodu momentálnej nepriaznivej epidemiologickej situácie ako aj z dôvodu efektívnosti a hospodárnosti konania.

Prítomná obhajkyňa potom za obžalovaného uviedla, že v celom rozsahu trvajú na podanom odvolaní a žiadajú, či už oslobodenie alebo postúpenie veci na priestupok, avšak ak by krajský súd dospel k záveru, že v tomto smere nie sú argumenty obžalovaného dôvodné, tak potom navrhla, aby bol obžalovanému namiesto podmieneného trestu odňatia slobody ukladaný peňažný trest a vzhľadom na odstup času, aby bol obžalovanému uložený kratší trest zákazu činnosti, aj s ohľadom na argumenty uvedené v odvolaní.

Krajský prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí naopak uviedol, že odvolanie obžalovaného považuje za nedôvodné a preto ho navrhol ako také zamietnuť.

Krajský súd v Banskej Bystrici potom postupom podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal napadnutý rozsudok ako aj podstatný obsah trestného spisu a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, ale len pokiaľ sa týka výroku o treste a o treste zákazu činnosti.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby mu umožnili spravodlivé rozhodnutie v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr.por. , ako aj tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo, aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr.por.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr.por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonané dokazovania za vylúčené alebo pochybné a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov tak, ako to vyplýva z dôvodov odôvodnenia uvedených okresným súdom na str. 3 napadnutého rozsudku.

Krajský súd v Banskej Bystrici preto nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku a s dôvodmi, pre aké súd rozhodol uvedenými na str. 3 rozsudku, sa v celom rozsahu aj stotožnil a preto je aj krajský súd jednoznačne toho názoru, že obžalovaný Y. Y. pri výkone činnosti, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, sa odmietol podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie, čím spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr.zák.

V tomto smere sa krajský súd nestotožnil s argumentáciou obhajoby o tom, že by bolo povinnosťou zasahujúci príslušník, aby títo pred svojím výsluchom boli zbavení mlčanlivosti, pretože títo vypovedali o skutočnostiach, ktoré vnímali pri tom, keď obžalovaný páchal trestnú činnosť a v takom prípade sa na ich činnosť povinnosť zbavenia mlčanlivosti nevzťahuje. Argumentácia obhajoby v odvolaní v tomto smere nie je pravdivá a ani krajský súd sa s ňou v žiadnom prípade nemohol stotožniť. Je nepochybné, že obžalovaný je z trestnej činnosti usvedčovaný jednoznačne výpovedami týchto dvoch svedkov, zasahujúcich príslušníkov polície, navyiac aj úradným záznamom o vyšetrení a je irelevantné,

či tento záznam bol vypisovaný priamo na mieste, alebo neskôr až na obvodnom oddelení, na samotnú podstatu trestnej činnosti to vplyv nemá. Z týchto dôvodov preto ani krajský súd nemohol argumenty obhajoby ohľadne viny obžalovaného prijať a v tomto smere sa s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného nestotožnil.

Pokiaľ však ide o úvahy o treste, ako aj o úvahy ohľadne dĺžky trestu zákazu činnosti, v tomto smere musel krajský súd dať obžalovanému za pravdu. Tak, ako to vyplýva z trestného spisu, sám obžalovaný priznáva, že priemerne mesačne zarobí okolo 450,- €, bol doposiaľ len jedenkrát súdne trestaný, aj to pred viac ako 10 rokmi pred odsúdením, preto je argumentácia obhajoby v tom smere, že na jeho nápravu a prevýchovu postačuje aj peňažný trest správna, preto krajský súd v tomto smere odvolaniu obžalovaného vyhovel a uložil mu potom peňažný trest vo výmere 2 000,- € s tým, že zaplatená suma peňažného trestu pripadne štátu a pre prípad, ak by obžalovaný úmyselne zmaril výkon peňažného trestu, ustanovil mu náhradný trest odňatia slobody na 4 mesiace.

Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti, v tomto smere krajský súd tiež poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný bol prvýkrát odsúdený ešte v r. 2010, kedy nebolo v platnosti ustanovenie o povinnosti ukladať trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby tak, ako je to uvedené v § 61 ods. 3 Tr.por., keďže táto povinnosť pre súd bola do Tr. zákona zavedená až od 1.10.2012. Správne potom poukázala obhajoby obžalovaného aj na ust. § 438 písm. d/ Tr.zák., podľa ktorého na túto skutočnosť, že je nutné prihliadať, ak by takýto trest bol pre obžalovaného neprimerane prísny a v tomto smere potom krajský súd postupom aj podľa § 39 ods. 3 písm. f/ Tr.zák. uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu len na dobu 3 rokov.

Krajský súd je toho názoru, že takýto rozsudok je spravodlivý, zákonný a vystihuje aj podstatu trestnej činnosti obžalovaného, bude dostatočný na prevýchovu a nápravu obžalovaného a preto v tomto smere prvostupňový rozsudok zmenil a rozhodol vo veci sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr.por.

Z týchto dôvodov preto krajský súd jednohlasne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.